

Hồi 13

Lưỡng Tiểu Ngụ Cô Phong

Nhị Nữ Quân Cát Lâu

Tiều Dao Khách ở trên không bỗng uyển chuyển thân mình, múa song chưởng thành linh đánh thẳng xuống. Sức mạnh và hơi lạnh như một khối núi băng ở trên không đè xuống, chỉ nghe hai tiếng thét rất trầm khốc là Thấm Hồ và Liễu Hương Khuê đã bị Hàn Cương chưởng lực của Tiều Dao Khách đánh văng ra xa ngoài ba trượng, miệng hộc máu tươi chảy ra như suối, co duỗi vài cái rồi cũng tắt thở.

Thấm Long thấy em mình bị đánh chết, tức giận đến hai mắt nảy lửa, bèn la lớn một tiếng rồi xông tới tấn công Tiều Dao Khách. Tiếng rú của Thấm Long quá lớn, vang động cả núi rừng khiến những tảng tuyết từ đỉnh núi đổ xuống kêu âm âm, tảng này lôi cuốn tảng kia, ngọn này ảnh hưởng đến ngọn nọ, dãy núi dài mấy chục dặm đều có tuyết đổ, không khác nào cảnh tượng trời long đất lở.

Tiều Dao Khách vội ra tay tấn công luôn hai thế, cướp được hai bánh xe của Thấm Long thì bỗng thấy dưới chân rung động, liền vội nhún mình nhảy lên cao, nhằm tháp Thiên Cô Phong mà phi tới.

Tiều Dao Khách vừa hạ chân xuống mặt đất, thấy mặt đất bỗng nứt ra, chân của y liền sụp xuống, dù y có là võ lâm cao thủ gặp trường hợp này cũng phải mất hồn vía.

Tuy nhiên, thần trí vẫn bình tĩnh, chân trái y vội dẫm lên đùi phải, mượn sức đậm mạnh một cái, thân mình vọt lên cao bốn năm trượng.

Tay phải đang cầm song luân y vội chém vào vách núi một cái, tay trái nắm được một rễ cây thông bèn nhún mình lên ôm chặt lấy gốc cây.

Y nhắm nghiền hai mắt, chỉ nghe tiếng núi lở kêu âm âm, tựa như những làn sóng cuộn cuộn kéo tới. Trên đỉnh đầu lại có tuyết băng như đá vụn rơi thẳng xuống như mưa. Tiều Dao Khách cảm thấy thân mình rung động rất mạnh, y đành phó thác tánh mạng cho trời.

Hãy nói về Phẫm Nhi và Lạc Dương trên cao nhìn xuống, thấy Tiêu Dao Khách đấu với Xà Sơn Tứ Xác thích thú vô cùng. Khi Thắm Long đau lòng vì em bị đánh chết một cách thảm thương nên mới nổi giận la lớn làm cho tuyết đổ ầm ầm, chúng thấy chỗ núi mà chúng đang đứng hình như lung lay sắp đổ, thân mình chúng tựa như muốn bay.

Phẫm Nhi la lớn:

- Nằm sấp xuống!

Y vừa quát vừa kéo Lạc Dương nằm sấp xuống, nhưng tuyết bụi bay tung, thân mình chúng như một chiếc thuyền lơ lửng trên biển cả, và tròn trành như đang cỡi sóng.

Chúng cảm thấy đầu óc choáng váng không sao chịu nổi nên chết giấc luôn lúc nào không biết.

Qua một lúc khá lâu, Lạc Dương và Phẫm Nhi từ từ tỉnh lại thấy bốn bề yên lặng như tờ, tuyết đã ngưng. Chúng liền đứng dậy nhìn những dãy núi ở chung quanh đều thay hình đổi dạng. Bốn bề trông như một bãi tuyết thành thang hằng nghìn dặm.

Gió vẫn thổi lộng, gió lạnh đến buốt xương. Lạc Dương chịu không nổi, liền nói:

- Lạnh quá!

Phẫm Nhi thấy môi y đã tái thâm, liền bảo:

- Chúng ta hãy trở vào trong động, lấy hai củ hoàng tinh ăn cho đỡ đói rét.

Lạc Dương gật đầu rồi cả hai bò vào trong động lấy hai củ hoàng tinh để ăn, nhờ vậy đỡ đói nhiều. Hai đứa trẻ hoài nghi Tiêu Dao Khách đã bị chôn vùi dưới băng tuyết.

Sau đó chúng đã nhận thấy không thể nào ở trong hang động này, nhưng bên ngoài động là những sườn núi cao chót vót, biết làm sao mà thoát ra được? Chúng bước ra ngoài cửa động xem xét, Phẫm Nhi nhận thấy nếu từ trên cao mà nhảy xuống thì thể nào cũng tan xương nát thịt.

Trong lúc cả hai đứa nhỏ đang nóng lòng hãi sợ thì đột nhiên nghe phía sau có tiếng cười, hoảng hồn quay lại thì thấy Tiêu Dao Khách đang đứng nhìn chúng.

Hai đứa định thần nhìn kỹ thấy Tiêu Dao Khách mặc quần áo vàng, râu ngắn lơ thơ, tay cầm đôi Nhật Nguyệt Song luân của Thắm Long.

Lạc Dương sắc mặt bình tĩnh lạ thường còn Phẫm Nhi lấy làm ngạc nhiên vô cùng, vì y không biết Tiêu Dao Khách từ đâu tới.

Tiêu Dao Khách thấy vẻ mặt của Phẩm Nhi biết ngay y đang nghĩ gì, liền vừa cười vừa nói:

- Có phải cháu kinh ngạc vì không biết lão phu từ đâu tới phải không? Con đường bí mật đó, trừ lão sư không có người thứ hai biết. Dầu các cháu ở đây một năm đi nữa, cũng chưa chắc tìm được con đường đó.

Hai đứa bé lẳng lặng, không nói năng gì cả. Thấy hai đứa nhỏ không thèm để ý đến mình, Tiêu Dao Khách có vẻ tức giận nhưng lại đổi nét mặt được ngay và tiếp:

- Lão đã cứu hai cháu trong tay của ba tên đạo sĩ phái Võ Đang, chẳng lẽ các cháu không nói đến một câu cảm ơn hay sao?

Lạc Dương là người rất trung hậu, nghe Tiêu Dao Khách nói như vậy, trong lòng hổ thẹn vô cùng. Quả thật chúng đã quên mất công ơn đó mà chưa cảm tạ ông già nọ. Y đang định lên tiếng thì Phẩm Nhi đã nói trước:

- Đáng lý ra thì chúng cháu phải cảm ơn cụ mới phải, nhưng cụ không đưa chúng cháu về Hoàng Bích Sơn Trang hiển nhiên cụ có dụng tâm gì đây?

Tiêu Dao Khách tỏ vẻ không vui nói:

- Thằng nhỏ ăn nói vô lễ thật. Lão đây với Cung Thiên Đơn xưa nay vẫn có chút bất hòa, nhưng lão cũng có thể đưa cháu trao trả cho Cung Thiên Đơn được. Song vì thấy tư chất của hai cháu đặc biệt hơn người, nên lão mới đem hai cháu đến đây định truyền dạy võ công và lão cũng không muốn lời thôi với Cung Thiên Đơn nữa.

Phẩm Nhi bĩu môi đáp:

- Ai thèm làm đồ cụ, cụ hãy xếp ý nghĩ đó lại đi.

Tiêu Dao Khách trợn trừng đôi mắt tức giận vô cùng lớn tiếng quát:

- Sao? Mi bảo ta không đáng làm sư phụ của mi sao?

Phẩm Nhi không hề lộ vẻ sợ hãi chút nào, liền tươi cười đáp:

- Mỗi người có một chí hướng, không ai chỉ thế cưỡng bách ai được.

Tiêu Dao Khách nghe nói, đột nhiên cả cười một hồi rồi tiếp:

- Được được, lão không cưỡng bách các cháu, nếu các cháu có cách gì xuống được khoảng núi chơ vơ này, thì tha hồ các cháu đi. Vả lại lão còn phải đi đến núi Võ Đang nên tạm thời rời khỏi nơi đây.

Tiêu Dao Khách lại cười nhạt một tiếng và nói thêm:

- Động này cách Hoàng Bích Sơn Trang hơn nghìn dặm, các cháu có rời khỏi động này cũng không sao về tới sơn trang được.

Đoạn y lướt qua cạnh hai đứa nhỏ phi thân xuống dưới Cô Phong. Hai đứa nhỏ đưa mắt nhìn theo, thấy Tiêu Dao Khách như một con chim bay lượn xuống đất, chỉ trong nháy mắt lão đã mất dạng, Phạm Nhi liền kéo Lạc Dương đi vào phía sau động tìm kiếm hàng nửa ngày, cũng không sao gặp được lối lên của Tiêu Dao Khách. Chúng lo âu vô cùng, nhưng không nghĩ ra được cách thoát thân.

Thời giờ thấm thoát như thoi đưa, thoáng cái đã qua bảy ngày. Cung Thiên Đơn phải rất nhiều người đi tìm hai đứa nhỏ, nhưng không sao đi tìm được và cũng chưa thấy Văn Nhạc tới. Ai nấy đều lo âu vô cùng.

Sau cùng Tiểu Thiên chịu đựng không nổi nữa, nên nói với Thiên Đơn:

- Tam đệ nhờ Tiểu Thiên đem Lạc Dương tới đây, bây giờ Lạc Dương mất tích, Tam đệ tới đây, Lôi mỗ còn mặt mũi nào nhìn chú ấy? Chi bằng để Lôi mỗ đi Võ Đang bắt lão đạo sĩ Lam Tinh phải trả lại hai đứa nhỏ cho chúng ta.

Cung Thiên Đơn chưa kịp trả lời thì Phó Lục Quan xen vào.

- Lôi lão sư đi một mình lên núi Võ Đang thế cô thì địch sao nổi chúng. Lão muốn dắt cháu Uyển Nhi cùng đi với. Xong việc lão còn phải đi Tung Sơn một phen để thăm cháu Thanh nhi, rồi quay trở lại đây sau.

Lúc đầu lão sư chủ không nghe, sau thấy Tiểu Thiên với Lục Quan khẩn khẩn đi đi, đành phải nhận lời. Thế rồi Tiểu Thiên cùng ông cháu Lục Quan xuống núi Trường Bạch.

Cố Yến Văn trong lòng hoài nghi phen này Văn Nhạc đi Vũ Linh Sơn nếu không gặp phải cường địch làm vương chân thì thế nào cũng bị lạn Lan giữ lại. Hay Yến Sơn thần nhất định không chịu hòa giải. Nhưng nàng lại đoán Văn Nhạc bị Uyển Lan níu chặt lấy thì đúng hơn, nên nàng cũng kiếm cơ xuống núi đi tìm hai đứa bé, nhưng thực ra thì nàng đi Vũ Linh Sơn để tìm Văn Nhạc.

Mấy người đó đi rồi, ngày hôm sau Văn Nhạc tới Hoàng Bích Sơn Trang. Chàng nghe nói mấy nàng trước sau rời khỏi đây trong lòng áy náy.

Chàng đối với Cố Yến Văn có cảm tình hơn các nàng kia nhiều nên chàng biết thế nào nàng cũng đi Vũ Linh Sơn kiếm chàng. Ở lại sơn trang một ngày chàng liền xuống núi đi Vũ Linh Sơn Chi Chi am.

Nhưng trong am không có một bóng người nào cả, chàng rầu rĩ vô cùng, đứng dưới cây thông cổ trước am, lẳng lẳng đau lòng, đoạn chàng quay vào trong am, viết mấy chữ để lại cho Uyển Lan, rồi đi ngay. Dọc đường chàng còn ra tay làm hai việc nghĩa, nên mới chậm trễ ngày giờ, không ngờ vì đó mà gây nên mối hận. Vân Nhạc thở dài một tiếng, sự nghĩ đến sự an nguy của Lạc Dương và Phấn Nhi liền nói thầm:

- "Ta không đi miền Nam, thuận đường tới Thương Châu và Giang Đô, thì thế nào cũng gặp Tiểu Thiên và Phó Uyển. Từ nay đến mồng một tháng tám còn lâu, ta còn kịp trở về núi Bảo Hoa để tế lễ mộ cha."

Ngày mùng hai tháng hai là ngày rước rồng, đô thị Thương Châu náo nhiệt vô cùng. Lúc đó những tuyết tích tụ ở hai bên đường chưa tan hết, tiết trời còn giá lạnh, những người đi lại như nệm, tiếng pháo đốt vang trời.

Vân Nhạc cũng chen vai thích cánh trong đám đông mà đi, sau chàng rời khỏi đám đông đó rẽ vào một cái hẻm bên phải. Tới trước cửa một nhà nọ, chàng ngừng chân gõ mấy cái. Nơi đây là cửa vườn sau của Khang Cửu. lát sau có người ra tiếp, với giọng khàn khàn:

- Ai đó?

Vân Nhạc khẽ trả lời:

- Có phải Nghiêm Tam Gia đó không?

Cánh cửa hé mở, một ông cụ râu bạc tóc phơ lơ đầu ra, thấy Vân Nhạc vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói:

- Có lão gia đã tới thì việc này khỏi lo ngại nữa.

Vân Nhạc vội hỏi tại sao?

Nghiêm Phúc là đầy tớ hai đời của Khang Cửu, nghe chàng hỏi kinh hãi vô cùng và nghi ngờ, nhìn một hồi mới nói:

- Lôi lão hiệp chưa nói cho cô lão gia hay sao?

Thế rồi Nghiêm Phúc liền kể cho chàng hay hồi đầu năm, vào mừng mấy Tết, Sách Mạnh Ban Chương đến đây cho hay Bán Bán Tú tái xuất, và còn kể cho chàng hay Hồng Kỳ Bang vẫn đến quấy nhiễu luôn.

Vân Nhạc vội hỏi:

- Nếu vậy Triệu lão gia với tiểu thơ chưa về hay sao?

Nghiêm Phúc lắc đầu hoài. Đang lúc ấy Vân Nhạc đột nhiên nghe gần đó có tiếng cười quái dị, vội quay lại phía đó xem, thì thấy một ông già vạm vỡ, mặc quần áo lông dê, tóc đỏ hồng, mặt gầy gó đứng cách đó chừng mười trượng đang nhìn chàng cười nhạt. Vân Nhạc cũng cười nhạt một tiếng rồi nhanh như chớp giở khinh công chạy đến trước mặt ông già ấy. Ông già nọ không ngờ thân pháp của chàng lanh lẹ như vậy, bèn vội lùi về phía sau một bước tỏ vẻ kinh hãi. Vân Nhạc mặt lạnh như tiền, lẳng lẳng không nói năng gì cả, chỉ lăm lăm nhìn mặt ông già kia. Ông già quái dị cũng lăm lăm và nói:

- Tiều Khách của Triệu phủ, (con rể quý) quả thật vĩ nghệ kinh người.

Vân Nhạc trầm giọng hỏi:

- Người là ai?

Ông già quái dị trợn trừng hai mắt, đột nhiên buông tiếng cười nghe rất rùng rợn. Lúc sau, y ngừng cười và nói:

- Lão sư là Âm Sơn Xích Phát Cự Linh, phong thanh người thị võ hà hiệp người, miệt thị các giang hồ độc đạo, nên hôm nay lão phu muốn ra tay một phen.

Vân Nhạc nghe nói xếch ngược đôi lông mày, lớn tiếng cả cười và đáp:

- Ta tưởng là ai! Thì ra người chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, so tài với mi chỉ làm bắn tay ta thôi. Bán Bán Tú đầu hãy ra gặp ta ngay.

Xích Phát Cự Linh trợn trừng hai mắt quát lớn:

- Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, không ngờ mi lại ngông cuồng đến thế. Muốn gặp giáo chủ của ta không phải là chuyện khó. Trước hết hãy qua quan ải của lão phu đã.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Giáo chủ mi bị bọn Hồng Kỳ Bang xúi giục tác quái tác ác, nên ta mới bảo giáo chủ các người đến đây gặp ta khuyên y cải tà qui chánh, chớ mi vẫn chưa xứng đáng đấu với ta đâu.

Xích Phát Cự Linh cả giận, mặt mũi trông rất dễ sợ quát lớn:

- Tiểu bối vô lễ, mi hãy cho lão phu biết coi võ nghệ lợi hại thế nào. Đoạn y múa song chưởng nhắm hai bên hông của Vân Nhạc xuyên tới nhanh như điện chớp, kín như lưới mạng nhện, khiến đối phương không sao thoát khỏi chưởng phong của y. Thế võ ấy là Địa Võng Dũng Đẳng (dưới đất vọt lên cao) là thế võ tuyệt học trong Tinh túc ma kinh khác hẳn các võ học thường. Y đánh từ dưới lên, nên đối phương ít khi ngờ được. Xích Phát Cự Linh cũng nghe võ học của Vân Nhạc tuyệt luân nên vừa ra tay y đã sử dụng ngay thế võ rất ác độc.

Ngờ đâu Vân Nhạc chỉ dùng tay phải khua một cái, Xích Phát Cự Linh đã cảm thấy chưởng lực của y bị hóa giải một cách vô hình. Đồng thời, hai mắt y hoa lên, thân hình của Vân Nhạc đã biến mất.

Xích Phát Cự Linh ngẩn người, rồi nhanh nhẹ qua mình về phía sau một cái cũng không thấy Vân Nhạc đâu cả, chỉ thấy Nghiêm Phúc đứng tựa cửa, mặt lộ vẻ kinh hãi và mừng rỡ.

Y biết ngay Vân Nhạc còn ở phía sau y, nên y rùng mình hãi sợ, vừa múa chưởng tấn công luôn. Ngờ đâu y đã đánh vào khoảng trống. Y tức giận vô cùng, tựa như con hổ điên quay tít mấy vòng, không khác gì theo gió bắt bóng.

Ngờ đâu y quay nhanh như vậy mà chỉ thấy sau lưng có gió lạnh, chớ không sao thấy hình bóng của địch, nên y càng kinh hãi biến sắc.

Đột nhiên, một tiếng cười nhạt rất khế nổi lên bên tai y. Xích Phát Cự Linh hãi sợ đến nỗi mất hết hồn vía, hai chân nhún mạnh một cái nhảy lên cao, rồi y ném luôn một nắm tên nhỏ có màu sáng xanh lập lòe, đồng thời thân mình của y cũng nhanh như chớp phi lên một nóc nhà gần đó.

Ngờ đâu Xích Phát Cự Linh hai chân y chưa tới mái nhà thì Vân Nhạc đã nhanh nhẹn hạ xuống trước mặt y rồi. Chàng vừa cười vừa nói:

- Lão quý, ta cũng không thêm giết người làm gì, người mau đi bảo cho lão Bán Bán Tú rút về Âm Sơn ngay đi mới mong giữ được toàn mạng.

Nói xong chàng nhảy ngay sang bên tránh đường cho y đi.

Lúc này Xích Phát Cự Linh không dám kiêu ngạo như trước nữa, chỉ cười khinh một tiếng, rồi nhanh như chớp đi liền.

Vân Nhạc liền nhảy xuống trước mặt Nghiêm Phúc. Đột nhiên trong cửa có một đạo sĩ râu xồm lên ra mỉm cười, vái chào chàng và nói:

- Nghe Lôi huynh Tiểu Thiên nói với Tạ thiếu hiệp là rộng trong đám người, công lực tuyệt thế, hôm nay bản đạo mới được mục kích, quả không sai chút nào.

Vân Nhạc thấy đạo sĩ đó lạ mặt, ngẩn người ra nhìn một hồi.

Nghiêm Phúc vội lên tiếng:

- Vị này là quan chủ của toàn chân quan ở Âm Sơn Sách Mạnh Ban Chương Tang Lộ đấy.

Vân Nhạc chắp tay chào và nói:

- Thế ra là Tang lão sư đấy ư? Thật là hân hạnh vô cùng.

Tang Lộc tỏ vẻ rất khâm phục, ngắm nhìn Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Thiếu hiệp không những võ công cái thế và mưu trí lại hơn người, theo sự nhận xét của bản đạo thì lần này Xích Phát Cự Linh đã hoảng sợ đến mất hồn vía cũng nên!

Vân Nhạc mặt đỏ bừng, chàng biết Tang Lộc đã thấy rõ mưu kế của mình. Thì ra, từ khi sư phụ căn dặn không được đọc ác nữa, chàng không dám giở thủ đoạn tàn sát như trước, ngay như Vũ Linh Sơn đấu với Lương Khẩu Kỳ, vì đối thủ dùng Phong Vân Bát Chảo, bắt buộc chàng phải giở môn võ học kỳ tuyệt là Hiên Viên Bát Giải, nhưng chỉ sử dụng tới mức thắng là ngừng lại.

Và vừa rồi, đấu với Xích Phát Cự Linh chàng cũng chỉ giở bí quyết chữ Xá trong Di Lạc Thần Công để làm cho sức lực của địch tản mát vô hình thôi.

Rồi chàng lại lợi dụng môn kinh công kỳ ảo là Huyền Thiên Nhất Tinh Bộ Pháp để làm cho Xích Phát Cự Linh không sao biết chàng ở phương nào. Vì vậy Xích Phát Cự Linh quay luôn mấy vòng. Đó là kế công tâm, chờ tới khi đối thủ kinh hoảng hồn vía, chàng lẳng lặng hạ chân xuống phía sau địch.

Nếu không làm thế thì Xích Phát Cự Linh đã kinh hoảng bỏ chạy từ lâu.

Người trong cuộc thì mê, những kẻ đứng ngoài bao giờ cũng thanh tỉnh hơn, nên động tĩnh của hai bên đều lọt vào mắt của Tang Lộc và Nghiêm Phúc.

Vân Nhạc gượng cười đáp:

- Tại hạ giở quỷ kế đó, may mắn lại có công hiệu, nhưng cái trò sơ cấp đó làm như mắt của lão sư, mong lão sư đừng cười!

Tang Lộc cả cười tiếp:

- Thiếu hiệp chí dũng song toàn, lòng danh nhưt thời, bản đạo kính ngưỡng còn chưa kịp, đâu dám chê cười. Bản đạo có việc định nhờ thiếu hiệp nhưng nơi đây tiết trời giá lạnh, không nên đứng lâu, vậy xin thiếu hiệp vào bên trong chuyện trò thì hơn.

Nghiêm Phúc quay mình đi trước Vân Nhạc và Tang Lộc sát cánh theo sau. Cảnh trong vườn xơ xác, Vân Nhạc chợt thấy Lâu Cát Ngô Ân, sự nghi tới Phượng Di Lâu Không rầu rĩ vô cùng. Tang Lộc thấy chàng lẳng lặng đi ngạc nhiên vô cùng, nhưng không tiện lên tiếng hỏi.

Mọi người vào tới khách sảnh, các võ sư và người nhà của Triệu phủ lục đục bước ra tiếp kiến.

Vân Nhạc an ủi và hỏi han từng người một. Bọn võ sư đó cho chàng biết Hồng Kỳ Bang và Triệu Chu đã rời khỏi nơi đây, nên từ đó đến nay chúng không hề tới xâm phạm phủ đường, chỉ cho người bên ngoài giám thị, chớ không có hành động phi pháp nữa.

Nghiêm Phúc xen lời nói:

- Chỉ mới ngày hôm qua có ba tên phỉ đồ, xông vào trong phủ dò hỏi tung tích của Tang chân nhân, chắc chúng đã phát hiện hành tung của chân nhân rồi. Sau Lưu võ sư nói vài câu chúng bèn rút lui ngay.

Vân Nhạc gật đầu xua tay bảo các người rút lui. Trong khách sảnh chỉ còn lại chàng và Tang Lộc, vói vẻ mặt lo âu, Tang Lộc liền hỏi:

- Ngày nọ ở đây bản đạo bị Xích Phát Cự Linh dùng Ma Tiên đả thương, may được Triệu đại hiệp cứu chữa cho. Rồi rời khỏi nơi này bản đạo định truyền thiệp cho giang hồ chuẩn bị đề phòng Bán Bán Tú tái xuất, nhưng bản đạo chưa đi được trăm dặm liền thấy có năm đệ tử của Bán Bán Tú theo sau cùng với Xích Phát Cự Linh định giết bản đạo. Mấy lần bản đạo lâm nguy may nhờ có hai tay hậu bối của phái Nga Mi là Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu trợ giúp, mới thoát nạn.

Vân Nhạc đột nhiên lộ vẻ tươi cười và hỏi:

- Chẳng hay nhị vị thiếu hiệp đó hiện giờ ở đâu?

Tang Lộc lộ vẻ lo buồn, đáp:

- Hiện giờ vị ấy đang lâm nguy, canh ba đêm nay sẽ đấu với môn hạ của Bán Bán Tú Hồng Kỳ Bang trên Dã Ấp Than, cách Thương Châu chừng bốn mươi dặm.

Vân Nhạc kinh ngạc hỏi tiếp:

- Sao hai người đã lại kết thù kết oán với Hồng Kỳ Bang?

Tang Lộc liền cười đáp:

- Bản đạo cũng không được rõ lắm chỉ nghe nói một thiếu nữ họ La và một thiếu nữ họ Giang bị Hồng Kỳ Bang giở thủ pháp hạ lưu bắt cóc đi, hai người can thiệp nên sanh thù, gây oán.

Vân Nhạc hai mắt bỗng sáng quắc vội hỏi:

- Thiếu nữ họ Giang có phải là Giang Giao Hồng không?

Tang Lộc vỗ đùi một cái, đáp:

- Đứng đấy! Lúc ấy vì bản đạo đứng hơi xa, không nghe rõ lắm, bây giờ mới nghĩ ra hai vị ấy là La Trương Mai và Giang Giao Hồng.

Nghe đến tên Giang Giao Hồng, Vân Nhạc hồi tưởng lại lúc gặp gỡ nàng ở Thạch Gia Trang thấy mặt nàng hồng hào, đôi lông mày cau lại, khiến ai thấy cũng phải yêu, nhưng nàng mới đi học võ được nửa năm, sao lại vào giang hồ ngay làm gì?

Tang Lộc không biết Vân Nhạc nghĩ ngợi gì, nhưng y cũng đoán thể nào chàng với Giao Hồng cũng có liên quan mật thiết, vì y thấy thần sắc khác thường, liền hỏi tiếp:

- Chính với tà không thể đứng chung nhau...

Hồng Kỳ Bang và Thanh Phong liên hiệp với nhau làm những việc phi pháp, huống hồ Bán Bán Tú lại tái xuất, nên môn hạ của chính phái muốn phòng bị không để cho chúng làm bậy mới ra tay tru diệt chúng trước. Chỉ biết rằng vết thương ở cánh tay bản đạo lúc này chưa khỏi, sau lại bị môn hạ của Âm Sơn đánh một chưởng, cho nên mới phải đến đây trốn tránh và dưỡng thương. Bây giờ đã được lành mạnh, bản đạo định đi Dã Ấp Than trợ giúp mấy thiếu hiệp đó. Nghe nói thiếu hiệp với anh em Đông Phương thiếu hiệp giao tình rất thân, vậy mong thiếu hiệp ra tay trợ giúp họ phen này.

Vân Nhạc gật đầu và đáp:

- Theo đạo nghĩa thì tất nhiên tôi không thể từ chối, nhưng hai cô nương nọ không biết bị giam giữ ở đâu?

Tang Lộc đáp:

- Ở trong một trang viện gần Dã Ấp Than, chẳng hay thiếu hiệp có thể đi cùng bản đạo không? Hay sẽ tới sau?

Vân Nhạc ngẫm nghĩ rồi trả lời:

- Tại hạ cần phải xếp đặt một vài việc nữa. Trang lão cứ việc đi trước, canh ba đêm mai tại hạ thể nào cũng tới kịp.

Tang Lộc gật đầu và tiếp:

- Như vậy bản đạo đi trước một bước.

Nói xong lão đạo sĩ chấp tay chào rồi quay mình xuyên qua cửa sổ đi liền.

Vân Nhạc liền nghĩ:

- Giang Giao Hồng vẫn yêu ta, khổ nỗi một việc chưa xong việc khác đã tới, ta biết làm sao đối phó với bấy nhiêu nàng?

Nghĩ tới đó chàng cảm thấy nản chí vô cùng. Lúc này chàng chỉ muốn vai mọc hai cánh để bay trở về Bảo Hoa Sơn, bên cạnh mộ cha.

Tiếp theo đó, chàng thở dài một tiếng từ từ đi ra đại sảnh, dặn bảo một tên võ sư vài câu rồi đi liền.

Dã Ấp Than là một nơi ngã ba sông và cũng là một bãi sậy rộng bao la. Những con vịt trời ẩn núp trong cỏ lau, đua nhau kêu rú. Hàng năm cứ đến mùa Thu đầu mùa Đông là có hàng nghìn vạn con vịt trời bay lượn trên Dã Ấp Than, trông thật ngoạn mục. Cách nơi đó không xa có một trang viện lớn, chủ nhân là Bát Bộ Cảnh Thiên Hoàng Phủ Tung vốn là một lục lâm quái kiệt đã ẩn cư lâu năm nơi đây. Võ công của y rất cao siêu, nhứt là khinh công không ai có thể hơn được.

Sau y đột nhiên ẩn cư, vì lâu ngày không xuất hiện giang hồ nên cái tên Hoàng Phủ Tung bị lu mờ dần.

Trang viện đó xây trên một cái đồi cao ở giữa sông, bốn mặt đều là nước, những cỏ lau xung quanh quá cao, che lấp cả trang viện, nên rất ít người biết, và cũng không ai biết Hoàng Phủ Tung ẩn cư ở nơi đó. Trong một cái lều nhỏ ở về phía Nam trang viện có hai thiếu nữ đẹp tuyệt chân tay đều bị trói chặt về mặt râu rì.

Hai thiếu nữ đó mặt không sửa soạn, đầu tóc rũ rượi, nhưng vẫn không mất vẻ đẹp lộng lẫy.

Giang Giao Hồng ai oán thở dài một tiếng, liếc nhìn thiếu nữ mặc áo vàng màu thúy lục ngồi cạnh nàng và nói:

- Chị Mai, nếu Đông Phương sư huynh không biết chị em mình bị giam ở giữ ở đây, thế nào chúng ta cũng bị chúng lăng nhục, chi bằng chết đi còn hơn.

La Tương Mai cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Chết có phải dễ đâu. Hằng ngày, chúng chỉ cởi trói cho chị em mình để ăn uống và thay quần áo một lát thôi. Chúng cũng sợ chị em mình chạy thoát, nên trước khi cởi dây ra chúng điểm ba yếu huyệt chúng ta trước để chúng ta không sao chạy thoát được. Nhưng Hồng muội đừng lo, thế nào chị cũng tìm cách để trốn thoát.

Giao Hồng thở dài một tiếng, u oán tiếp lời:

- Có lẽ không ăn thua gì đâu! Nghe mục già đó nói, chỉ chờ tên dâm ma Bán Bán Tú tới, chúng ta sẽ bị ô nhục ngay.

Tương Mai cũng chán nản theo, thở dài một tiếng và đáp:

- Bây giờ chỉ còn biết phó thác cho trời! Chị đã dồn hết nội lực vào cánh tay phải, quý hồ có một giây phút may mắn là chị đột nhiên gỡ Thái Hư Chưởng Lực ra thì dù lão tặc công lực cao siêu tới đâu cũng không thể nào tránh né nổi.

Giao Hồng gượng cười, không nói gì nữa, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng bối rối vô cùng. Đang lúc hai nàng ruột đau như cắt thì đột nhiên nghe ngoài có tiếng mở khóa, tiếp theo cánh cửa mở toang ra. Một bà cụ mặt cú vọ, tóc hoa râm, tay cầm đèn lồng, mang một hộp cơm bước vào. Lão phụ đó đặt đèn lồng lên trên bàn, hai mắt lóng lánh, vẻ mặt nửa cười nửa giận, rồi nói với hai nàng:

- Bán Bán Tú lão tiền bối đã tới, có lẽ ngày mai là ngày đại hỉ của hai cô nương, nên chúng tôi phải sửa soạn sẵn một chút rượu lạt để mừng.

Hai nàng rung mình kinh hãi, nhất là Tương Mai trong lòng lại chua xót hơn. Nàng liền vận chân khí vào tay phải, chờ lão phụ nọ cởi dây trói ra là thừa cơ tấn công ngay. Lão phụ mặt cú vọ vẫn theo thường lệ, ra tay điểm huyết hai nàng trước rồi mới cởi dây sau.

Trong lúc mù ta giờ hai ngón tay ra điểm vào hông Tương Mai, bỗng Giao Hồng gọi:

- Lão tiền bối...

Lão phụ liền ngừng tay, quay lại nhìn Giao Hồng và hỏi:

- Cô nương muốn hỏi gì thế?

Giao Hồng với giọng run run nói:

- Chúng tôi bị giam giữ ba ngày, chân tay tê tái, không còn chút hơi sức nào cả, mong lão tiền bối đừng điểm huyết vội, để chúng tôi được dễ chịu đôi chút.

Mụ già mặt cú vọ nghe giọng nói của Giao Hồng có vẻ khác thường liền sinh nghi, hai mắt ngăm nhìn hai nàng một hồi, rồi đột nhiên thất thanh cả cười và nói:

- Hai cô nương đừng có nghĩ vớ nghĩ vẩn. Lão bà đây có phải là người dễ bị mắc lừa đâu.

Nói xong, mụ nọ liền giờ hai ngón tay ra điểm huyết. Tương Mai bỗng nghe bên ngoài lầu có tiếng chân nhảy xuống rất nhẹ. Mụ già mặt cú vọ biến sắc, vội rút tay lại, nhanh nhẹn nhảy ra bên ngoài, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Nhưng, mụ ta ra tới ngoài cửa, chỉ thấy bốn bề tối đen như mực, gió lạnh phủ mặt không thấy hình bóng người nào cả. Lão phụ ngạc nhiên vô cùng liền nghĩ thầm:

- “Rõ ràng ta nghe có tiếng chân người nhảy xuống, mà sao không thấy gì cả, chẳng lẽ lão bà trúng phải kế Điều Hồ Ly Sơn chăng?”

Mụ ta bèn quay ngay vào trong phòng, thấy hai nàng vẫn ngồi yên trên ghế, tay chân vẫn còn bị trói, liền cười cười tự nói:

- Dưới lầu các bố trí bao nhiêu tay cao thủ như vậy, người ngoài dù có cánh cũng khó lọt vào. Sao ta lằm cằm đến thế.”

Nghĩ đoạn mụ ta nói với hai nàng nọ:

- Chắc hai cô đã đói lắm, để lão bà cởi trói cho.

Nói xong mụ ta liền điếm huyết hai nàng.

Hai nàng vừa nghe tiếng chân người nhảy xuống và thấy mụ già nọ chạy ra trong lòng cả mừng. Mụ ta quay trở vào, cả hai đều mất hết hy vọng và trong thoáng cái đã thấy chân tay mình giá lạnh.

Bên ngoài lại có tiếng chân nhảy xuống rất khẽ, hai ngón tay của lão phụ chỉ còn cách dưới hông của Trương Mai có hai tấc, vội rút lại, bà ta định thần lắng nghe.

Tiếp theo đó, có tiếng lăn lông lốc rơi xuống dưới lầu. Sau cùng, lại nghe một tiếng bùng và dưới lầu đã có tiếng quát nói:

- Chà, con mèo lớn quá.

Mụ già mặt cú vọ vừa lắc đầu vừa cười, rồi mới giơ tay ra điếm huyết hai thiếu nữ cởi trói cho hai nàng và bảo ăn uống.

Hai nàng rầu rĩ vô cùng, dù là những thức ăn ngon thật, nhưng làm sao nuốt trôi nên cứ cầm đĩa mà không va được miếng nào. Mụ già cười quái dị mấy tiếng, lườm hai nàng một cái định lên tiếng nói, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng gọi:

- Long đại tẩu, trại chủ cho gọi đại tẩu đấy.

Mụ già bỗng biến sắc quát hỏi:

- Người nào vừa truyền lời đấy?

Mụ ta vừa quát hỏi vừa xuyên qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Bỗng có tiếng trả lời:

- Tôi, Bành Nhị Hồ đây.

Tiếng nói từ xa vọng tới, khi đến chữ Hồ thì chỉ cách có hai mươi trượng thôi.

Trương Mai liền nói với Giao Hồng:

- Đó là kế điệu hổ ly sơn, người nào đó tới đây chắc thế nào cũng thấy sự canh gác nghiêm mật, vả lại thấy máy móc ở nơi này cũng nguy hiểm lắm nên mới dùng kế đó. Nhưng không biết đó là Đông Phương sư huynh hay Khương sư huynh nhỉ?

Giao Hồng nghe Trương Mai nói đến Đông Phương sư huynh thì vẻ mặt tươi cười, hai má đỏ bừng, nàng buồn cười vừa nghĩ thầm:

- "Không ngờ chữ tình lại lợi hại đến thế! Thân mình đang ở chốn nguy hiểm mà còn si tình như vậy!"

Nghĩ đoạn nàng liếc mắt nhìn Trương Mai khẽ cười một tiếng, Trương Mai là người rất thông minh, làm sao nàng không hiểu rõ ý nghĩa của tiếng cười ấy, nên nàng lườm Giao Hồng một cái rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Bỗng có một luồng gió mạnh thổi vào, hai nàng đã thấy mắt hoa lên và trước mặt đã có một đạo sĩ trông rất xấu xí đứng sừng sững. Hai nàng sợ hãi vô cùng, vì từ khi bị nhốt ở trên lầu các này đến giờ, hai nàng chưa hề thấy một người đàn ông nào đột nhập nên tưởng lầm đạo sĩ đó là Bán Bán Tú.

Hai nàng dư biết hễ Bán Bán Tú tới nơi, thì trình tiết mình sẽ bị tên ác ma đó hủy hoại.

Đạo nhân thấy sắc mặt của hai nàng, liền mỉm cười và khẽ nói:

- Hai cô nương, chớ lo sợ, bản đạo là Bát Chương Tang Lộc mạo hiểm đột nhập tới đây để chuyển lời của Tạ thiếu hiệp cho

Giang cô nương hay rằng thiếu hiệp sẽ tới cứu.

Giao Hồng nghe tên Văn Nhạc vừa mừng rỡ vừa kinh hãi, định lên tiếng thì Tang Lộc khẽ xua tay và bảo:

- Bản đạo ở Dã Ấp Than đã gặp Đông Phương thiếu hiệp và Khương thiếu hiệp. Hiện giờ hai vị ấy đang bị người ta cản trở, bản đạo phải dùng kế Kim Thiên Thoát Xác mới vào đây được. Nhưng cách điếm huyết của mục già nọ kỳ dị lắm, bản đạo không sao giải được. Nếu bản đạo miễn cưỡng giải huyết cho hai vị thì thế nào cũng bị thương tổn. Đang lúc vô kế khả thi, bản đạo mới dùng mẹo dụ Long Bà Tử ra bên ngoài, để khuyên hai cô nương cứ giả bộ ăn uống như thường để mục già đó khỏi nghi ngờ, đợi chờ giây lát Tạ thiếu hiệp tới rồi sẽ định đoạt sau.

Nói rồi, Tang Lộc mặt hơi biến sắc, nhanh nhẹn xuyên qua cửa sổ lên chạy luôn. Hai nàng cũng vừa thấy có người tới, vội cầm bát đĩa lên ăn uống như thường.

Chỉ thoáng cái là từ bên ngoài đã có hai người lẳng lặng bước vào, một người là một ông già râu đen, mặt gầy gò, thân hình rất cao, còn người kia là một phụ nữ mặt cú vọ, nhưng lúc này trên lưng phụ nữ ta đã có đeo một thanh trường kiếm.

Lão phụ thấy hai nàng chịu ăn uống, trong phòng không có gì khác lạ thì ngạc nhiên vô cùng, nhìn ông già râu đen nói:

- Việc này lạ thật! Vừa rồi, Bành Nhị Hồ bảo trang chủ có việc muốn kiếm tôi, tới khi tôi phi thân xuống dưới lầu thì không thấy Nhị Hồ đâu cả, và trang chủ cũng bảo không có cho người kêu gọi tôi bao giờ. Thế nào cũng có bí ẩn gì đây?

Ông già râu đen sầm nét mặt lại, cười nhạt đáp:

- Đây rõ ràng là kế Điều Hồ Ly Sơn. Trong khi bà xuống lầu thì người nọ đã lên tới trên này, y thấy không giải quyết nổi yếu huyệt của hai nàng, liền rút lui ngay. Nếu bà không tin, lão phu thử hỏi hai nàng kia sẽ biết.

Ông già râu đen, không thấy nhún vai gì cả, mà đã nhanh nhẹn tới trước mặt hai nàng. Hai cô nương cứ cúi đầu và com, làm như không nghe gì và không thấy gì cả. Nhưng, sự thực trong lòng hai nàng rất hoảng sợ.

Hoàng Phủ Tung nhếch mép cười và hỏi:

- Vừa rồi, hai vị cô nương có thấy người nào vào trong lầu này không?

Y chưa dứt lời thì từ bên ngoài cửa sổ đã có mấy viên màu xanh nhanh như điện chớp nhằm Hoàng Phủ Tung bay tới. Lão phụ mặt cú vọ vội la lớn:

- Trang chủ cẩn thận.

Hoàng Phủ Tung vội tránh sang trái năm thước, mười mấy viên ám khí xanh đó bắn cả vào vách, lửa xanh tung tóe ra tứ phía. Hoàng Phủ Tung cùng lão phụ xuyên qua cửa sổ phi ra, thì thấy một bóng đen ở trên cao nhảy xuống, Hoàng Phủ Tung cười nhạt và nói:

- Long đại tẩu, hãy ở lại nơi đây để lão đi bắt kẻ địch cho!

Y chưa kịp bước chân đi đã nghe bên dưới có tiếng kêu la thảm khốc. Y biết ngay thủ hạ của y đang bị kẻ địch hại. Y tức giận vô cùng, vội móc túi ra một vật ném xuống, liền thấy ánh sáng đỏ tỏa ra, bên dưới tỏ rạng như ban ngày.

Hoàng Phủ Tung lớn tiếng gọi:

- Chớ có buông cho kẻ địch chạy thoát.

Đoạn y tung mình nhảy lên tựa như chim đại bàng giương cánh theo gió lượn xuống. Thấy hồng quang xuất hiện, một số hảo thủ trong trang viện vội vàng tiến về phía trước.

Hoàng Phủ Tung giở khinh công Bát Bộ Cẩn Thiên, thân mình như điện chớp, không bao lâu đã vượt qua mặt các hảo thủ trong trang.

Trong bóng tối, Hoàng Phủ Tung chỉ thấy một bóng người nhảy một cái đã ra xa mười trượng, rồi rõ sang Đông tránh sang Tây mà bôn tẩu.

Y lớn tiếng cười nhạt và gọi:

- Bạn kia hà tất phải nhỏ mọn như vậy. Hoàng Phủ Tung xưa nay vẫn hiếu khách, sao bạn qua cửa lại không vào chơi? Nếu bạn không ngừng bước thì Hoàng Phủ Tung đây bắt buộc phải giữ bạn lại.

Nói xong, chỉ thấy y nhún nhảy vài cái đã tới chỗ cách người nọ còn mấy trượng thôi. Đột nhiên nghe người ở phía trước mặt quát lớn:

- Hoàng Phủ Tung sao ngươi cứ cưỡng ép người ta vậy? Ta không thèm gặp mặt mi thì mi sẽ làm gì nào?

Nói xong người đó ha hả cả cười. Rồi chỉ nghe kêu soẹt một tiếng, người nọ đã nhảy lên một cổ thụ cao chót vót.

Lúc người nọ vừa cười vừa tung mình nhảy lên, thì lão Trang chủ đã nhanh nhẹn tới nơi rồi, y vội giơ tay ra định chộp cánh tay của người nọ, ngờ đâu người nọ tung mình lên cao nữa. Hoàng Phủ Tung bắt hụt, tức giận vô cùng, cũng tung mình lên theo, nhưng chân của y chưa chạm tới cành cây, thì bỗng một sức mạnh tuyệt luân từ đỉnh đầu đè thẳng xuống, y hoảng kinh nhưng thân mình đang lơ lửng trên không y không sao lấy sức được mà chống đỡ đối phương, bèn giở thân pháp Thiên Cân Trụ ra, nhanh nhẹn hạ ngay xuống mặt đất.

Đồng thời, một cành cây khô, như bóng theo hình rớt nhằm thẳng đỉnh đầu y. Y vội múa song chưởng, gạt mạnh một cái, mới hay đó là cành cây rụng, y tức giận đến đỏ bừng mặt.

Người trên cây lớn tiếng cười một cách ngông cuồng và nói:

- Hoàng Phủ Tung, ngươi chó nóng lòng muốn gặp ta vội, chỉ trong chớp mắt thì đến canh ba rồi, chừng ấy tại Dã Ấp Than này sẽ có một trận chiến, chẳng lẽ bạn quên ước hội chi tử của chúng ta rồi sao? Tới lúc ấy, thế nào bạn cũng gặp ta. Nhưng, có lẽ chưa tới sáng mai, trang viện này đã thành bình địa rồi. Lúc bấy giờ, bạn muốn giương nanh múa vuốt cũng chưa muộn mà.

Người đó nói xong đã mất dạng. Trên ngọn cây không còn tiếng động gì nữa. Hoàng Phủ Tung biết người đó đã đi xa, dù có đuổi cũng không kịp. Khi ấy các hảo thủ trong trang cũng lục đục tới nơi, Hoàng Phủ Tung quay mặt lại quát lớn:

- Ai nấy trở về chòi canh của mình mà canh gác, phải cẩn thận mới được. Lúc canh ba, lão phu đi Dã Ấp Than, tới lúc ấy lại càng phải đề phòng cẩn mật hơn, vì sẽ có người đến phá Trang Viện đây.

Nói xong y liền chạy thẳng về phía giữa trang.

Nhắc lại lão phụ mặt cú vợ chờ Hoàng Phủ Tung đi xa bèn quay mình định trở lên lầu, bỗng nghe sau lưng có người rờ một cái, kinh hãi quay lại thì thấy một thiếu niên mặt lầm lì đang đứng sừng sững ra đây.

Mụ già đó lùi lại hai bước và nghĩ thầm:

- "Tại sao tối hôm nay tai mắt của ta lại kém đến thế? Mọi khi hoa rơi lá rụng ở ngoài vườn trượng ta cũng còn nghe thấy mà sao thiếu niên này tới nơi mà ta không hay biết gì cả? Vậy chẳng lẽ người này lại có khinh công tuyệt đỉnh xuất thân nhập quỹ chăng?"

Đoạn, mụ ta lấy cái móc dài ra nhắm các yếu huyệt trên người thiếu niên mà đánh tới.

Chỉ thấy thiếu niên nọ khẽ cười một tiếng, tránh luôn những thế công của lão phụ rồi thuận thế lên luôn vào phía cửa. Mụ già cú vợ quát lớn một tiếng, đuổi theo liền.

Tương Mai và Giao Hồng bỗng thấy một thiếu niên mặc áo đen lên vào như chớp. Dưới ánh đèn, hai nàng chỉ thấy một bộ mặt của thiếu niên đó âm thầm lầm lì một cách đáng sợ.

Nhưng Giao Hồng trông thân mình và thái độ của thiếu niên rất quen mắt, không khác gì Vân Nhạc mà nàng đã từng mơ tưởng bấy lâu. Nhưng bộ mặt của người đó quái dị, nàng mới kinh hãi và ngạc nhiên.

Mụ già mặt cú vợ quát tháo vừa múa móc xông đến đâm thẳng vào lưng thiếu niên. Thế công của mụ ta lợi hại vô cùng, hai nàng đoán chắc thiếu niên đó không sao thoát khỏi song câu của mụ kia. Ngờ đâu thiếu niên nọ chỉ giơ tay phải lên, búng mạnh vào làn ánh sáng song câu của đối thủ một cái, thì trường câu đã bị đánh bật ra, cả mụ già cũng bị đẩy lui về phía sau, loạng choạng mấy bước mới đứng yên được. Mụ già mặt cú vợ thấy thế võ của thiếu niên quái dị kinh hãi vô cùng, đồng thời mụ ta cảm thấy cổ tay tê tái như mất hết sức lực. Mụ liền trợn mắt lên, nhìn đối phương mà không sao đoán ra được lai lịch của người đó.

Thiếu niên nọ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Môn song câu của mi chỉ có thể thôi sao, nếu thiếu gia muốn lấy tánh mạng của mi thì đã ra tay rồi, khi nào còn để cho mi sống mà đứng đó. Mụ có mau giải huyết cho hai cô nương kia không?

Giao Hồng đã nhận ra tiếng nói của Tôn Nhạc, mà mấy ngày trước đây nàng mới biết Tôn Nhạc chính là Vân Nhạc. Nàng hớn hở tươi cười.

Nàng không hiểu tại sao Vân Nhạc lại bắt lão phụ kia giải huyết cho hai nàng, vì nàng biết với công lực của Vân Nhạc, chàng đủ tư cách giải huyết cho hai nàng. Nhưng nàng có biết đâu, sở dĩ Vân Nhạc không ra tay giải huyết cho hai nàng là vì thâm ý bên trong.

Từ khi thấy mấy người vợ chưa cưới ghen tuông và làm cho chàng phải phật ý, chàng đã chán nản không muốn dính líu đến tình nghiệp nữa. Nếu chàng ra tay giải huyết cho hai người, thế nào cũng đụng chạm đến da thịt, mà một khi hai nàng nhứt định đồ diệt cho chàng đã đụng chạm đến thân thể thanh bạch và bắt chàng phải cưới làm vợ, có phải chàng gánh thêm sự phiền não không?

Giang Giao Hồng không rõ ý của Vân Nhạc, vội hỏi:

- Vân đại ca, anh hãy trừ diệt mụ già ấy đi, rồi hãy giải huyết cho chúng em, khỏi mất thời giờ.

Vân Nhạc nghe Giao Hồng nói giọng thân mật như vậy, càng hoang mang thêm, không biết xử trí ra sao. Mụ già mặt cú vợ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử xấu xí kia, ở đâu dám làm bộ làm tịch trước mặt lão bà vậy? Người dùng võ nghệ chân thật mà thắng nổi trường câu trong tay lão bà thì lão bà này bằng lòng giải huyết cho hai nàng kia ngay. Bằng không, người có cứu khỏi hai nàng ra khỏi đây cũng vô ích, vì không giải huyết cho hai nàng thì hai nàng chỉ là hai phế nhân thôi.

Vân Nhạc nghe giọng nói của lão phụ đã biết đối phương nói mạnh mẽ mà trong lòng đã khiếp sợ rồi. Nhưng mụ ta còn ỷ ở môn điểm huyết độc đáo để uy hiếp.

Chàng bèn lớn tiếng cười và đáp:

- Mi nói thiếu gia xấu xí, vậy bộ mặt của mi đã hơn ta là bao? Nghe giọng nói của mi, ta chắc mi bảo thủ pháp của ta vừa rồi phá tan câu pháp của mi bên trong thế nào cũng có chút tà dị phải không? Bây giờ thiếu gia cho mi tấn công lại, thiếu gia hẹn chỉ trong ba hiệp sẽ làm cho trường câu trong tay mi rơi xuống đất để mi biết phục ta mới được.

Lão phụ mặt cú vọ không chờ Vân Nhạc nói dứt lời đã rú lên một tiếng để cầu cứu, nhưng mụ ta vừa há miệng thì má bên phải bị đánh một bạt tai nháng lửa, mắt nổ đom đóm, má sưng vù.

Vân Nhạc cười nhạt tiếp:

- Mi đừng hòng lên tiếng cầu cứu, bất cứ ai lúc này không thể cứu nổi mi đâu. Mi muốn thua một cách tâm phục khẩu phục thì mau gỡ câu ra tấn công đi. Bằng không thì mi phải giải huyết cho hai cô nương kia, như vậy ta sẽ tha chết cho.

Lời nói của chàng câu nào cũng như chém đinh chặt sắt, mụ già nọ phân vân vô cùng, bèn lùi lại hai bước gỡ trường câu ra định tùy cơ mà tấn công lên.

- o O o -